

του, θά σελλῶν μόνος τὸ ἄλογόν του. Ὅποιος ζῇ χωρὶς φίλους ἀποθνήσκει ἐρημος, ἐπαναλαμβάνω μάλιστα νὰ συμβουλευσῶ τὸ ἐναντίον, τὸ ἐν χερί νίπτει τὸ ἄλλο καὶ τὰ δύο τὸ πρόσωπον. Ἐύρισόν με νὰ σὲ κτενίσω — Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀποκτήσωμεν φίλους ἀληθεῖς; καὶ νὰ ζῶμεν μαζὶ τῶν καλῶν;

— Ἐχε πολλοὺς φίλους ἐν γένει, ἀλλ' ἓνα μόνον ἰδίως, διότι δὲν ἀγαπᾷ θύραν ἀνοιγομένην ἀπὸ πολλὰ κλειδιά, καὶ ὅποιος εἶναι φίλος μὲ ὅλον τὸν κόσμον εἶναι ἢ πολὺ πλούσιος ἢ πολὺ πτωχός. Πρέπει νὰ ἀποφεύγῃς τὴν ἀντιζηλίαν, δύο σπουργίτια εἰς ἐν κλωνάρι δὲν μένουν πολὺν καιρὸν ἐντάμα.

Εἰπέ τοῦ φίλου μυστικῶς

Γιὰ νὰ σὲ πνίξῃ στὸ λαιμό.

Φυλάξου ἀπὸ φίλον δοποῦ σὲ χαδιῶει μὲ τὸ χερί καὶ σὲ δαγκάνει μὲ τὸ στόμα. Καλὸς φίλος ὁ γάτος ἂν δὲν εἶχε νύχια. Δίκαζε ἐχθροὺς καὶ ποτὲ φίλους, διότι ἐκ δύο ἐχθρῶν ἀποκτᾷ ἓνα φίλον, καὶ ἐκ δύο φίλων ἓνα ἐχθρόν.

Καλλίτερον κλέπτε μὲ τοὺς καλοὺς, ἢ νήστευε μὲ τοὺς κακοὺς.

Ὅποιος κοιμᾶται μὲ γκαϊδὸν ὡς τὴν αὐγὴν γκαϊδίζει; φίλος μὲ συμφέρον, χειρίζω, εἰς τὴν στεγνὴν σου.

Πλησιάζας τὸν Σάσσαν εἰς τῶν πλουσιῶν τῆς πόλεως ἐμειψιμοίρει ὅτι εἶχε μὲν κατὰστασιν ἱκανὴν καὶ εἶχε μὲ μέτρον καὶ μὲ ἀνεσίαν, ἀλλὰ πολὺ θλίβετο διότι ἤτον ἄτεκνος καὶ ἡ περιουσία του θέλει μεταβῇ εἰς μακροτέρους συγγενεῖς μετὰ θάνατον.

— Εἰς ὅποιον ὁ θεὸς δὲν δίδει τέκνα, τῷ ἀπεκρίθη, ὁ διάβολος δίδει ἀνιψούς.

Μωρὸς ὁ θησαυρίζων ἵνα εὐφρανθῶσιν ἄλλοι, ἀλλ' εἶναι εὐχολὸς ἢ θεραπεία τοῦ κακοῦ. Ἄκουσον.

Ἀφοῦ τὰ δόντιά σου εἶναι πλησιέστερα τῶν συγγενῶν σου, καλὴ τράπεζα καὶ κατὰ διαθήκη.

Ὁ Σάντος εἶχε πάντοτε ἐτοιμὴν παροιμίαν καὶ πολλάκις πολλὰς μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ἐχάριζεν εἰς τοὺς διαβαίνοντας. Εἶδε ποτὲ παχυσταρόν τινα ἔχοντα τὸ πρόσωπον ὁλοστρογγυλόν καὶ στιλπνόν. Στοιχηματίζω, εἶπεν, ὅτι ὁ χριστιανὸς οὗτος δὲν ὑπολήπτεται πολὺ τὴν τεσσαρακοστήν καὶ εἰς τὴν τραπέζαν ποτὲ δὲν ὁμιλεῖ. Καὶ πόθεν καταλαμβάνεις ὅτι ὅταν τρώγῃ δὲν ὁμιλεῖ;

— Πρόβατον ποῦ βελάζει χάρι τὴν γαψάν του, ἀπεκρίθη ὁ Σάντος, ἀλλ' ὁ φίλος, φαίνεται, φρονεῖ ὅτι δύο κακὰ γέμματα εἶναι καλὰ εἰς ἓνα στόμαχον. Καλὰ νηστεύει ὅποιος κακοτρώγῃ, καὶ καλλίτερα κρεοὶ καταναλίσκον παρὰ νερόν ἡγιασμένον.

Ἰδὼν ἄλλοτε ὑποκριτὴν ἱερέα βαδίζοντα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν μὲ ἀργὸν καὶ σύμμετρον βῆμα, μὲ τοὺς ὀρθαλμοὺς κεκλιμένους εἰς τὴν γῆν, ἐπεφώνησε — Πρόβατον τοῦ θεοῦ, ὁ διάβολος νὰ σὲ κουρεύῃ. Τὸ εἰσὸδῆμα τοῦ παπᾶ ὁ θεὸς τὸ δίδει καὶ ὁ διάβολος τὸ πέρνει.

Μὲ φόρεμα παπᾶ διάβολος ἀναβαίνει εἰς τὸν ἄμβωνα, ὅθεν καίμε ὅσα λέγει, καὶ ὄχι ὅσα κάμνει.

— Καὶ πῶς; τοιοῦτοτρόπως ὁμιλεῖς ἐναντίον ἱεροῦ προσώπου; Δὲν σέβεται τὸ ἐνδυμά του;

Δὲν κρίνω ποτὲ τὸ δένδρον ἀπὸ τὴν φλοῦδα. Τὸ φόρεμα δὲν κάμνει τὸν παπᾶ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν δύο ἄνθρωποι ἐξυλίζοντο, ὁ ἑνὸς ἀριερός ἡρώτης διὰ τί; — Εἶναι δύο φίλοι, μικροῦ ἐχωράτευσιν, ἀλλ' ἀπὸ λόγον εἰς λόγον ἤλθεν εἰς ξυλισμούς.

— Τοῦτο εἶναι συνέπεια. Δὲν πρέπει νὰ θλίβωμεν τὸ πορτοκάλι τόσον, διότι ἔχει τὴν πικρίαν του. Πρέπει νὰ παῦῃ ὁ χωρατᾶς τότε ὅταν καταντᾷ ἀριστότερος. Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι χωριᾶται, ὁ χωρατεύσης μὲ τὸν γάδαρον θά σὲ κτυπήσῃ εἰς τὸ πρόσωπον μὲ τὴν οὐρὰν του.

Δύο γυναῖκες ἐφιλονείκουν ποτὲ ῥάμμμα καὶ ἐκλόνι μισὸν φόρεμα, εἶπεν, ἀλλὰ μὴ λαλεῖτε μὲ τὸ δάκτυλα, διότι δὲν ῥίπτετε μὲ τὴν γλῶσσαν.

Εἶδεν εἰς αὐλὴν νοσοκομεῖου ἀσθενεῖς τινὰς εἰς ἀνδράσιν εὐρισκομένους, ὅτινας περιεπάτουσαν εἰς τὸν ἥλιον μὲ ὄχρῶν πρόσωπον, βραδεῖς καὶ ἰσχυροί. Ἰδού εἶπα κατοικία ὅπου γλῆγορα ἐμβαίνουσιν καὶ ἀργὰ εὐγαίνουσιν. Ἡ ἀσθένεια ἐρχεται ἐπιπικρὸς καὶ φεύγει περὶ.

Γυνὴ τις ἀπηλπισμένη ἐκλαίει καὶ ὠδύρετο. Τί τῇ, ἡρώτησε, καὶ ὠδύρεται;

— Ἐχάσε τὸν ἄνδρα τῆς.

— Ἀφετὴ τὴν νὰ φωναζῇ, ὥς περισσότερον φωνάζει, τόσον ταχύτερον θὰ παύσῃ, λύπη χήρας ἀρχίζει τὴν κυριακὴν καὶ τελειώνει τὴν τετάρτην. — Μήπως ἔχῃ καὶ ἄλλην αἰτίαν θλίψεως, διότι α καλῶς ἤλθε δυστυχία ἐν εἰσῆται μοναχῇ. Ὅχι! — Ἀς εὐχαριστοῦμεν τοὺς θεοὺς καὶ ἂς εἴπῃ, α Καλῶς ἤλθε δυστυχία ἀφοῦ ἤλθε μοναχῇ.

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν εἰς τῶν μεγιστάνων, κατὰ χρεασθεῖς τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, ἐξωρίσθη τῆς αὐλῆς καὶ ἐστάλη πρὸς ποιήν εἰς ἓν τῶν φρουρίων τοῦ Κράτους. Ὁ Δὸν Σάντος ἐπήνεσε τὴν αὐστηρότητα τοῦ Βασιλέως. Ὅστις τιμωρεῖ ἓνα, διδάσκει ἑκατὸν — Ἀλλὰ καὶ χεῖρονα πράττουσιν ὑποδεέστεροι αὐτοῦ ὑπάλληλοι.

— Εἶναι δικαία ἡ τιμωρία, ἀπεκρίθη, μεγάλης ὑπάλληλος μεγάλου τοῦ σφαλμα του. Τὸ παραδειγμα πρέπει νὰ ἐρχεταὶ ἄνωθεν. Τὴν κορυφὴν τῶν πύργων πληττεῖ ὁ κεραυνός. Δὲν συμφέρει νὰ εἰπωμεν διὰ τῶν μεγάλων, ὁ κώδων καλεῖ τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ δὲν ἀκούει τὴν λειτουργίαν. Ἐπειμὰ τὴν ἀλήθειαν ἀναρτᾷ δι' ἡ μετανοοῦμεν, εἰς συγχωρημένην. Ὁ πρᾶλλον καὶ μετάνοιαν συμβάλλεται μὲ τὸν θεόν, ἄλλως τε οὐδεὶς ἀναμάρτητος. Εἰς ὁ σοφὸς δὲν ἡμάρτανεν ἐπτάκις τῆς ἡμέρας, ὁ κακοῦργος ἤθελε σκάσει ἀπὸ τοῦ κακόν του, τὸ ἄνθρωπος τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας εἶναι τὸ νὰ κλίνωμεν τὸν τράχηλον εἰς τοὺς πειρασμούς; ἀλλὰ νὰ ἐγείρωμεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν. Ὅποιος σκοντάπτει καὶ δὲν πίπτει καὶ δίδει πολλὰ βήματα.

— Ῥίπτε σιτᾶρι καὶ περιστέρια δὲν λείπουν.

— Τῷ ὅτε ἔχω ἀνάγκην, οὐδ' ἓνα δὲν εὐρίσκω νὰ μὲ συνδράμῃ.

— Ἄν εἴχομεν ψαμί, κρέας καὶ κρομμῖδια, ἡ πότιντα μᾶς ἐδάει ζε χύτρας.

— Δυστυχῆς ἐγὼ! ὅτι μὲ πειράζει περισσότερον εἰς τὴν πρώτην μου εὐτυχή.